

βρικόςμους ό, Κέρκ.

Έκ τοῦ ρ. βρικόςζω.

Βρικόςμα, ό ίδ.

βρικός μόρ. Πόντ. (Οίν.)

Λέξις πεποιημένη.

Δηλοῖ τοὺς ἀνάρθρους φθόγγους τοῦ ψελλίζοντος νηπίου.

βρικόλακί τό, ἀμάρτ. βρικόλακί Μακεδ. (Θεσσαλον.) βρικούλακ' Θεσσ. (Καρδίτς. κ. ά.) βορβόλακάτσι Εὐβ. (Κουρ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. βρικόλακας διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκι. Τὸ βρικόλακί κατ' ἀνομοίωσιν.

Μικρὸς βρικόλακας (σημ. Α 1) ἐνθ' άν.: Βγήκαμαν κι τ'ν ἄλλ' τῇ βραδεῖᾳ κι φυλάξαμαν κι ἀληθινὰ λαγαρίσσαν καλὰ πῶς ἦσαν βρικούλακια, γιατί εἶδαμαν τοῖς φοντιές, ἀπ' βγήκαν ἀπ' τὰ μνήματα (ἐκ παραδ. περὶ ἧς ίδ. ΝΠολίτ. Παραδ. 1, 581) Καρδίτς. "Ω τὸ χρυσό μου τὸ βορβόλακάτσι! (χαϊδευτικῶς πρὸς παιδί) Κουρ. || Άσμ.

Πράσε ξύλο καὶ ξυλάκι | νὰ σκοτώης τὸ βρικόλακί Θεσσαλον.

βρικόλακας ό, κοιν. βρικούλακας "Ηπ. (Χιμάρ.) βρικόλακας Σαμοθρ. βρικόλακας Πελοπν. (Μάν.) βρικόλακας Μῆλ. Νάξ. (Άπύρανθ.) Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Οίν.) Πόντ. (Οίν.) βρικούλακας Άμοργ. Α.Ρουμει. (Στενήμαχ. Φιλίππουπ.) "Ηπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Άλμ. Μάδυτ.) Λέσβ. Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Άπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάμ. Οίν.) Σάμ. κ. ά. βρικούλακας Τσακων. βρικούλακους Θεσσ. (Καρδίτς.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βρικόλακας Μακεδ. (Σέρρ.) βρικόλακας Κεφαλλ. κ. ά. βρικόλακας Καππ. (Σινασσ.) Κύθν. Τῆλ. κ. ά. βουρκόλακας Άθῆν. Άμοργ. "Ηπ. (Χιμάρ. κ. ά.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λέσβ. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. (Άπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σάμ. Στερελλ. (Φθιωτ.) κ. ά. βουλκόλακας ΜΦιλῆντ. Γραμμ. 134. βορβόλακας Εὐβ. (Άνδρων. Κουρ. Κύμ.) Κάρπ. Κύθηρ. Χίος κ. ά. βουρβόλακας Μακεδ. — Λεξ. Αἰν. βουρβούλακας "Ιος 'Ιων. (Κρήν. Σμύρν.) Κρήτ. Κῶς Μύκ. Ρόδ. Σίφν. Τῆν. Χίος κ. ά. βουρβούλακας Θράκ. (Σηλυβρ.) βορβάλακας Εὐβ. Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) βαρβούλακας Πάρ. βαρβάλακας Νίσυρ. Σύμ. βουρβούλ-άκας Ρόδ. βόλακας Λυκ. (Λιβύσσ.) βουρδούλακας Άθῆν. Άνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) 'Ικαρ. Κύθν. Μέγαρ. Σαλαμ. Σῦρ. κ. ά. βουρδόλακας Άθῆν. Εὐβ. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Άράχ.) κ. ά. βορδόλακας Άθῆν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Μετόχ. "Ορ.) Πόντ. (Ινέπ. Σινώπ.) κ. ά. βορδούλακας Άθῆν. πρόλακας Α.Ρουμει. (Φιλίππουπ.) Πληθ. βρικούλακᾶδς Θράκ. (Άδριανούπ.) Θῆλ. βρικόλακισσα Κεφαλλ. βρικούλατῶνα Λέσβ. βουρβουλακίνα Χίος.

Έκ τοῦ οὐσ. *βρικόςλος παρὰ τὸ ἀρχ. βρικόςλος (τραγικὸν προσωπεῖον) καὶ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. - ακας. 'Ο ἕτερος πρωτόθετος τύπ. βορβόλακας κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *μορμόλακας, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. μορμολύκη ταυτοσήμου τοῦ βρικόςλος καὶ τῆς καταλ. - ακας. 'Ιδ. Κορ. ἐν ἐκδ. 'Ηλιοδ. 2, 5 καὶ "Ατ. 2, 84 καὶ 5, 31 καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 259 - 62. 'Ο G Meyer Neugr. Stud. 2, 20 νομίζει τὴν λ. Σλαβικήν. 'Ο τρίτος πρωτόθετος τύπ. βουρδούλακας ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ βούρδουλας. 'Ιδ. ΝΠολίτ. ἐνθ' άν. 262. 'Ο ΣΔεινάκις ἐν Λαογρ. 7 (1923) 275 - 283 ἐτυμολογεῖ ἐκ τῶν πεποιημένων λ. βουρβούλα καὶ βουρδούλα.

Α) Κυριολ. 1) Νεκρὸς ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, ὃ ὁποῖος μένει ἀδιάλυτος καὶ ἐμφορούμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν τάφον συνήθως μὲν τὴν νύκτα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν ἡμέραν ἐκτὸς τοῦ Σαββάτου, καὶ προξενεῖ ζημίας καὶ καταστροφὰς πρὸ παντὸς μὲν εἰς τοὺς οἰκείους, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους προβαίνων καὶ εἰς αἰμοχαρεῖς θυσίας αὐτῶν ἢ ἀσχολεῖται εἰς τὰς ἰδίας ἐν τῇ ζωῇ βιοτικὰς ἐργασίας, συνερχόμενος δὲ καὶ μὲ γυναῖκας γεννᾷ καὶ τέκνα, ἐμφανίζεται δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ ὑπὸ τὴν συνήθη μορφήν ἢ μεταμορφωμένος εἰς ζῶα, οἶον κύνα, βάτραχον κττ., εἴτε ἄψυχα ἀντικείμενα, οἶον ἀσκόν, πῦρ κττ. (ἐνιαχοῦ πιστεύεται ὅτι βρικόλακας γίνεται καὶ ὁ σκοτωμένος μὲ μαχαίρι ἢ ὁ κρημνισμένος ἀπὸ βράχον ἢ ἐκεῖνος, ὑπὲρ τὸν νεκρὸν τοῦ ὁποῖου διῆλθε γάττα ἢ πτηνὸν) ἐνθ' άν.: Παροιμ. φρ. Εἶν' ἕνας βρικόλακας (ἄγρυπνος καὶ νυκτοπλάνητος). Έγινε βρικόλακας (κατέστη ἐπιζήμιος εἰς τοὺς συγγενεῖς του). Παροιμ. 'Ο βρικόλακας ἀπὸ τῇ γενεᾷ του τρώει (ἐπὶ τοῦ βλάπτοντος τοὺς οἰκείους) πολλὰ. Συνών. ἀνεκαθούμενος (ιδ. ἀνακάθομαι), καταχανᾶς, κατσικᾶς, σαρκωμένος, φάντακας. 'Η λ. καὶ ὡς παρων. "Ηπ. Κεφαλλ. καὶ τοπων. Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) β) Εἶδωλον, σκιά, φάσμα ἢ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος ἐπιστρέφουσα καὶ ἐνοχλοῦσα τοὺς ζῶντας Άμοργ. Θράκ. Κύθηρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. τελώνιο. 2) Καλικάντζαρος ΝΠολίτ. Παραδ. 2, 1245 καὶ 1335. 3) Φόβητρον Μέγαρ. Συνών. βραχνᾶς 3, σκιάχτρο. 4) Άνθρωπόμορφον φάντασμα κερασφόρον καὶ μὲ πόδας μαλλιαρούς, τὸ ὁποῖον ἐπικάθεται ἐπὶ τῶν κοιμωμένων καὶ προκαλεῖ τὴν πνιγμονὴν των Θράκ. (Σηλυβρ.) Πβ. βραχνᾶς 2. β) Δαιμόνιον Χίος. Συνών. ἄερί 4, ἄερίκὸ 3.

Β) Μεταφ. 1) Άνθρωπος προχωρημένος πολὺ εἰς ἡλικίαν, οἶονεὶ ἀποθανὼν καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν ζωὴν, ἐσχατογήρος Κεφαλλ. 2) Άνθρωπος δυσειδὴς Ζάκ. 3) Ἐπιθετικ. ἄγριος Θράκ. (Σηλυβρ.)

βρικόλακιάζω κοιν. βρικόλακιάζω Νάξ. (Φιλότ.) βρικούλακιάζον βόρ. ιδιῶμ. βρικούλατᾶζον Λέσβ. βρικόλακιάζω Πελοπν. (Μάν.) βρικόλακιάζω Μῆλ. Νάξ. (Άπύρανθ.) Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.) Πόντ. (Οίν.) κ. ά. βροκοβατσᾶζω Σκῦρ. βρικούλακιάζω Α.Ρουμει. (Φιλίππουπ.) "Ηπ. Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μῆλ. Νάξ. (Άπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάμ. Λάστ. Μεσσ.) κ. ά. βρικούλακιάζον "Ηπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ά. βρικούλατᾶζω Μέγαρ. βρικούλατᾶζον Λέσβ. βρικούλακιάζω Κεφαλλ. βρικούλακιάζω Τῆλ. βρικούλακιάζω Άθῆν. Κύθηρ. Μῆλ. Πελοπν. (Καλάμ. Μεσσ.) κ. ά. βρικούλατᾶζω Μέγαρ. Μύκ. βρικούλατᾶζον Λέσβ. βουρβουλακιάζω 'Ιων. (Σμύρν.) Κύθηρ. Μύκ. Σίφν. Σῦρ. Τῆν. κ. ά. βουρβουλατσᾶζω Μύκ. βουρβουλακιάζον, Σάμ. κ. ά. βαρβαλακ-κιάζ-ζω Σύμ. βουρδουλακιάζω Άνδρ. Κύθν. Σαλαμ. κ. ά. βουρδουλακιάζον Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Άράχ.) κ. ά. βουρδουλατᾶζω Κύθν. Μέγαρ. βουρδουλατσᾶζον Στερελλ. (Άράχ.) βουρδουλακιάζω Άθῆν. βουρδουλακιάζω Άθῆν. βορδουλατσᾶζον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. "Ορ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βρικόλακας.

1) Γίνομαι βρικόλακας κοιν.: Φρ. Βρικόλακας, δὲν τοῦ κολλάει ὕπνος ἢ βρικόλακας καὶ δὲν κοιμᾶται (ἐπὶ τοῦ ἀγρύπνου, τοῦ μὴ κοιμωμένου) σύνηθ. Βρικούλακας ὁ δαίμα (ἐπὶ τοῦ μακροβίου, τοῦ ἐσχατογήρου, τοῦ οἶονεὶ ἀποθανόντος καὶ ἐπανελθόντος εἰς τὴν ζωὴν) πολλὰ. || Παροιμ. 'Ο βρικόλακας, ὄντας βρικούλακιάζῃ, πρῶτ' ἄρ-

χίζει νὰ τρώγη ἀπ' τὴ γενιά του (ὅτι ὁ κακὸς πρῶτους κακοποιεῖ τοὺς οἰκείους) ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 264. Συνών. ἀναδείχων 3. β) Μεταφ. μένω ἀδιάλυτος, ἀποκρυσταλλοῦμαι, ἐπὶ τῆς χιόνος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Σὶ ὅποια β' νὰ ἀνιμέν' χιόν' τοῦ καλουκαίρ' βρουκουλακιάζ'. Τὸν βρουκουλακισμένου χιόν' σκουλ' κιάζ'. 2) Μένω ἄνπνος, δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ, ἀγρυπνῶ Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθν. Μύκ. κ. ἄ. "Ἄν πέσωμε ἀποτόρω, θὰ βουρβουλακιάσωμε (δηλ. θὰ ἐξυπνήσωμεν μετὰ ὄραν τινὰ καὶ θὰ μείνωμεν ἄνπνοι) Μύκ.: "Ἀπόφα ὅλη νύχτα βρουκολάκιαζα Σηλυβρ. Μετοχ. βρικολακισμένος = ἄνπνος Ζάκ. 3) Προξενῶ διὰ τῶν φωνασκιῶν ἀνησυχίαν πρὸ πάντων ἐν καιρῷ νυκτός Τῆλ.

βρικολάκισμα τό, κοιν. βρικουλάκισμα βόρ. ἰδιώμ. βουρδουλάτσασμα Στερελλ. ('Αράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρικολακιάζω.

Τὸ νὰ γίνη τις βρικόλακας 1, ὁ ἰδ.

βρικολακίστικος ἐπίθ. ΔΣολωμ. (ἐκδ. ΙΠολυλ.) ὡς'.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρικόλακας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστικος.

Παραπεποιημένος, ψευδής: Θέλει νὰ τὸ ἀδράξῃ [τὸ σκῆπτρο] ἀπὸ τὰ χέρια του, νὰ τὸ τσακίσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλο βρικολακίστικο.

βριμίδιν, ἰδ. βρυμίδιν.

βρισιὰ ἡ, ὕβρις Κάρπ. Πόντ. (Κερασ.) ὕβρις Κύπρ. ὀβρισία Κορσ. Πελοπν. (Μάν.) ὀβρισιά (Νουμ. 223,9) ὀβριξία Εὐβ. (Κουρ.) βρισία Ἀπουλ. (Καλημ.) Ζάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἰν.) κ. ἄ. βρισία Τσακων. βρισιὰ κοιν. βρισιὰ Εὐβ. Κονίστρ.) Λέσβ. Νάξ. Στερελλ. Σύμ. κ. ἄ. βρισιὰ Λέσβ. Πελοπν. (Οἰν.) βρισιὰ Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ. ('Ινέπ.) βριξία Αἰγιν. βριξιά Ἀθῆν. βριξιά Ἀθῆν. Εὐβ. (Κονίστρ.) Στερελλ. (Δεσφ.) βριξία Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγιν. Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω. Οἱ τύπ. βρισιὰ καὶ βριξία κατὰ τὰ εἰς - εἰα - εἰα δηλωτικὰ πληγῆς. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 269.

"Υβρις, λοιδορία συνήθως διὰ φράσεων αἰσχροῦ ἐνθ' ἄν.: Τοῦ 'πε πολλὰς βρισιὰς. "Ἀκουσε ἕνα σωρὸ βρισιὰς. Τὸν ἀρχίζει 'ς τοὺς βρισιὰς κοιν. || Φρ. Τρώω βρισιὰ (ὑφίσταμαι ἐξύβρισιν). Λούζω μὲ βρισιὰς, (ἐξυβρίζω σφοδρῶς) σύνθηθ. Κατὰ τὴ βρισιὰ καὶ τὴ ξυλγὰ (ἡ τιμωρία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος τῆς ὕβρεως) Πελοπν. (Λάστ.) || Παροιμ. φρ. "Ἀδικος βρισιὰ 'ς τὸν νοικοκύρη της 'Ινέπ. Συνών. ἀτίμασμα 1, βρίσιμο, βρισιό, βρισολόισμα. Πβ. βρισίδι.

βρισιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρισιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ ἔχων ἔξιν εἰς τὸ νὰ ὑβρίζῃ, ὑβριστικός.

βρισίδι τό, κοιν. βρισίδ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρισιὰ ἢ τοῦ ρ. βρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 168 κέξ.

Πολλὰ ὕβρεις ὁμοῦ, πληθὸς ὕβρεων, ὕβρεολόγιον ἐνθ' ἄν.: Τοῦ 'δωκε - τοῦ πάτησε ἕνα βρισίδι ποῦ ἦταν ὅλο δικό του. Τὸν ἀρχισε 'ς τὸ βρισίδι. "Εφαγε - πῆρε ἕνα βρισίδι. Συνών. βρισολάσι, βρισολόγι, βρισολούσι, βρισομανιό.

βρίσιμο τό, ὕβρισιμον Πόντ. (Οἰν. Χαλδ. κ. ἄ.) βρίσιμον Πόντ. (Οἰν.) βρίσιμο σύνθηθ. βριδίομο Καππ. ('Αραβάν.) βρίσ'μον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω.

Βρισιὰ, ὁ ἰδ.: Θὰ τοῦ δώσω ἕνα βρίσιμο γιὰ νὰ ξέρῃ ποῖός εἶμαι.

βρισιό τό, Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω.

Βρισιὰ, ὁ ἰδ.

βρίσκω, εὐρίσκω Ἀπουλ. Ἰκαρ. Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. Οἰν. *Οφ.) Ρόδ. κ. ἄ. ἰβρίσκον Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Γρεβεν.) κ. ἄ. εὐρήκω Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. *Οφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) εὐρένω Πόντ. ('Αμισ.) ἡύριδκω Καππ. ἐρίδκω Τσακων. ἐρέχον Τσακων. βρίσκω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἰν. *Οφ.) βριδκω Καππ. ('Αραβάν.) βρίσκον βόρ. ἰδιώμ. βριδκον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βίσκου Σαμοθρ. βρ'σκω Πάρ. (Λεῦκ.) βρίσκον Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) βρίσ-σω Κάλυμν. Χίος (Πυργ.) βριδ-σω Κύπρ. βρίσκω Θράκ. (Ταῖφ.) βρίζκω Σκυρ. βρίσκων Θράκ. βρίκων Κρήτ. μπρίσκω Ἀπουλ. (Καλημ.) βρίζκων Κρήτ. βρίκων Καππ. (Μαλακ.) βρίζκων Καππ. βρίσκων Κρήτ. βρίσκων Λέσβ. βρίσκων Πόντ. ('Ινέπ.) βρίσκων Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. *Ηπ. Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Μάν. κ. ἄ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) Τῆν. κ. ἄ. βρέθω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) βρένω Θράκ. (Σάκκ.) Πόντ. ('Αμισ.) Ἀόρ. βρήκα κοιν. ἡδρα σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) εὔρα Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ. Χαλδ.) ἡγρα Καππ. (Φάρας.) εὔρηκα Ζάκ. *Ηπ. Νάξ. Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. ἡύρηκα Ἀπουλ. *Ηπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Λευκ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) κ. ἄ. ἡύρακα Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. Ἀπαρ. ἐνεστ. εὐρηκεῖναι Πόντ. (Τραπ.) ἀόρ. εὐρεῖναι Πόντ. (Τραπ.) εὐρεῖναι Πόντ. (*Οφ. Τραπ. Χαλδ.) εὐρεῖναι Πόντ. (Σαράχ.) Μετοχ. βρίσκοντας κοιν. βρίσκοντα Πελοπν. (Λεντεκ. Μάν.) βρόντα Ἀπουλ. βρήκοντα Ἀπουλ. Παθ. βρέσκομαι Μύκ. βρέθομαι Κύπρ. βρέχουμαι Κύπρ. βρυσκείμαι Βιθυν. εὐρισκοῦμαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. *Οφ. Χαλδ. κ. ἄ. Ἀπαρ. εὐρεθῆναι Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) εὐρεθῆναι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Μετοχ. εὐρημένος Πόντ. (Οἰν.) εὐρεμένος Πόντ. (Κοτύωρ.) βρεμένος Πελοπν. ('Αρχαδ.) κ. ἄ. βριμ-μένο Ἀπουλ. βρεσμένος Πελοπ. (Μάν.) βρισκόμενος Θῆρ. κ. ἄ. βρισκόμενος Νάξ. κ. ἄ. βρισμένος Σίφν. βρωμένος ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 50. Οὐδ. βρισκόμινον Κύπρ. βρισκούμενο σύνθηθ. βρισκούμινον βόρ. ἰδιώμ. βρεσκάμενο Μύκ. βρισκάμινον Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. βριδκάμινον Μακεδ.

Τὸ μεσν. βρίσκω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐρίσκω. Ὁ τύπ. εὐρήκω ἐκ τοῦ ἀρχ. παρακειμένου εὐρηκα. Εἰς τὸ βρίσκονου τὸ ν' ἐγεννήθη ἀναλογικῶς ὅπως καὶ εἰς τὸ φέρνω, παίρνω, δέρνω κττ. κατὰ τὰ παλαιὰ δάκνω, κάμνω, τέμνω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 291. Τὸ βριδ-σω ἐκ τοῦ γ' προσώπ. βριδ-σει, ἐν ᾧ τὸ δ-σ ἀπὸ τὸ σκ-στδ, ὅπως καὶ σκοινί-σδοινί-δ-δοινί κττ. Τὸ βρίστω ἐκ τοῦ μέσ. βριστομαι, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ γ' προσώπ. βριστεται, ἐν ᾧ ἀφομοίωσις τοῦ κ πρὸς τὸ ἐπόμενον τ. Ἰδ. HPernot Phonétique des parlers de Chio 442. Τὸ βρέσκω ἐκ τοῦ μέσ. βρέσκομαι. ὁ ἔχει τὸ ε ἀπὸ τὸν ἀόρ. εὐρέθηγν, βρέθηκα. Τὸ βρέθω ἐκ τοῦ μέσ. βρέθομαι, ὁ ἔχει τὸ θ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀόρ. βρέθηκα. Ἡ

